

RAFAEL CARIA, *Pètals*, EDES, Sassari 1998, pp. 100.

Qui coneix Rafael Caria sap que és un home polifacètic; un home dedicat al estudi de la realitat lingüística de l'Alguer —la seva terra que tant estima—, principalment a través de l'onomàstica, de la toponímia i dels aspectes socials que configuren la llengua d'aquesta petita ciutat sarda; sense deixar de banda, però, d'endinsar-se en l'anàlisi específica del lèxic. En efecte, els seus treballs més recents sobre el lèxic ornitològic destaquen per una notable exhaustivitat i un elevat rigor científic.

Rafael Caria, però, no es limita a aprofundir en la semàntica ni en l'etimologia dels mots algueresos, ni els utilitza únicament com a objecte exclusiu d'estudi. La polivalència de Caria ens mostra ara, a través del seu llibre *Pètals*, la seva faceta d'artífex de la llengua que es dedica a seleccionar acuradament els mots per donar forma al material dels reculls poètics que d'un temps ençà ha anat posant a disposició dels seus lectors.

Pètals és el tercer llibre de poemes que Rafael Caria ha anat publicant amb una regularitat sexennial, deixant de banda les poesies incloses en diverses antologies. Els dos primers volums, *Só tornat a Sant Julià* i *Els asfòdels i altres versos*, veieren la llum els anys 1986 i 1992, respectivament. El 1998 ha estat el torn d'aquest nou llibre de poesia amorosa que no s'allunya estilísticament dels anteriors. Si pot semblar una qüestió d'atzar la regularitat temporal pel que fa a l'edició dels reculls, no ho són els trenta-cinc poemes que conté aquest darrer llibre, que constitueixen un múltiple de set, xifra, que, a més del seu valor simbòlic, acompanya de fa temps la producció lírica de l'autor.

Des del punt de vista de l'estructura, *Pètals* es divideix en dues parts: el recull poètic pròpiament dit i l'apartat introductori que el precedeix. No és negligible esmentar aquesta primera part, pel fet que, a més de la presentació de l'autor, les introduccions a manera de prefaci de Teresa d'Arenys i August Bover —des d'unes perspectives oposades: femenina i masculina— ofereixen la seva visió i interpretació personal d'aquest llibre de poemes. El recull conté també la versió italiana de les dues parts esmentades, realitzada per l'autor mateix.

Pètals és caracteritzat per un lirisme intens, que permet entrellucar la importància que es concedeix a la indagació interior. El poeta adopta un to directe, que no malmet, però, la intensitat de les imatges figuratives ni dels sentiments. El llibre conté una mixtura d'imatges, una musicalitat, un ritme i una emoció, que no deixen indiferent el lector sinó que el condueixen a la reflexió profunda, de manera que pot establir amb facilitat el lligam entre les emocions i els estats d'ànim que s'invoquen i la seva pròpia experiència personal.

La unitat temàtica de *Pètals* és múltiple i es concreta a través de tres conceptes fonamentals: l'amor, la mar i la dona. Tot i que no hi ha amor sense

dolor, Caria obvia aquest darrer component, i com a màxim només denota uns estats d'ànim passatgers (d'enyorament, d'angoixa o de tedi), que queden sublimats amb el sentit positiu de l'amor. La senzillesa i claredat dels mots tenen el mateix ritme que el mar: el mar de l'Alguer. Aquest medi s'associa en primer lloc amb el llaüt, la barca típica de l'Alguer, que Caria ha contemplat amb atenció des de la seva faceta d'estudis del lèxic alguerès mariner. Des de l'àmbit de poeta, la bellesa quasi femenina d'aquesta nau permet d'associar-la, al seu torn, amb la dona, el tercer element temàtic que domina en el llibre. I, en darrer terme, es vincula també a la rosa, de la qual es desprenen els components que donen títol al recull: els pètals, que simbolitzen, a través de la flor, la passió nostàlgica, tranquil·la i pausada, que es basa en la contemplació impressionista de la realitat, del món i de la vida. Una vida, però, poblada de realitats antitètiques: el somni i la vigília, el dia i la nit, la carn i l'esperit, la vida i la mort...

Els pètals, com a components d'una unitat, també són imatge dels diversos poemes del llibre, que s'entrellacen repetidament per evocar un cant d'amor, el "cant rimat que fa l'ona de la mar, a la costera", en paraules del mateix poeta.

Ens felicitem per la nova aventura poètica de Rafael Caria, que descansa en el producte de reflexió de la seva pròpia realitat i en una profunda especulació sobre l'amor. Esperem que la seva pròxima exploració lírica es materialitzi, sense la rigorositat temporal que ha determinat l'aparició dels reculls poètics editats fins ara, abans de l'any 2004.

Maria Pilar Perea

(Barcelona)